

Замъкът Бойнице – място на призраци, тайни и мистерии

Единствените места, където магията наистина съществува, това са замъците. Точно там се случват и вълшебствата, които минават през всички салони, зали и величествени спални с докосване до кралския живот и среща с хиляди тайни, любови и истории, случили се през вековете.

Впечатляващ със своята пирамидална форма и красиви кръгли кули, средновековният замък Бойнице в Словакия привлича годишно повече от 200 хиляди туристи от цял свят. Сред щастливците да се докоснат до съчетанието от романтика, богата история и архитектура, бяхме и ние – група запалени туристи от Българския културно-просветен клуб в Острава. Благодарение на инициативата на ръководството на клуба, повече от 20 години неговите членове имат възможност да посещават интересни обекти с историческо и културно значение не само в Чехия, но и в съседните на нея държави.

Построен на живописен хълм още в далечния 12 век, дворецът Бойнице е не само туристическа атракция, но и място, където много влюбени двойки избират да се врекат във вярност и да запечатат с фотографии своите най-красиви мигове. Заложен върху травертинова скала с естествена пещера, намираща се на 26 метра под земята, словашкият замък се появява в много международни филми. В него ежегодно се провеждат различни фестивали, сред които са Международният фестивал на духовете и призраците, както и традиционният летен музикален фест. Няма как да не спомена и факта, че заради своята открояваща се архитектура и местоположение Бойнице е взет за естествен декор на популярната екранизирана италианска приказка „Фантагиرو“.

Историческите факти говорят: Първите сведения за строителството на замъка датират от далечната 1113 година в документ, съхраняван

в абатството Зобор. Първоначално постройката е представлявала дървено укрепление, което постепенно е заменено с каменно, като масивните външни стени се оформят съобразно неравностите на скалистия терен, разказа младата екскурзоводка, която ни разведе из залите на двореца. Първият му официален собственик е унгарският олигарх Мате III, който го е получил през 1302 г. от унгарския крал Владислав V. В XV-то столетие крепостта става собственост на Матиас Корвин, който пък я предава на сина си Джон Корвин. От тогава в двора на замъка расте голямо липово дърво, наречено „липата на крал Матиас“. Тук под дебелия сянка на липата, намираща се срещу входа на двореца, крал Матиас диктувал официалните си документи, които в повечето случаи започвали по един и същи начин, „Sub nostris dilectis tillis bojniciensibus...“ или, „Тук под нашата любима липа в Бойнице...“ Същата тази липа вече е на 700 годни и вероятно е едно от най-старите дървета в Словакия.

След смъртта на крал Матиас Корвин крепостта става собственост на най-богатата фамилия в северната част на Кралство Унгария – Заполски. След основна реконструкция на старото укрепление Бойнице се превръща в красив ренесансов замък. Могъщите крепостни стени и кули са запазени и до днес. През вековете замъкът още няколко пъти сменя стопаните си и всеки нов стопанин го реконструира според своите виждания за стил и изящество, като в по-ново време са добавени и немалко черти, характерни за възрожденската архитектура.

Няма как да не предизвика възхищението на всеки посетител залата със златния таван, изработен от позлатена дърворезба, който се явява един от най-красивите тавани в света. Колонната зала е възстановена в нео-готически стил от последния благороден собственик на замъка Ян Франтишек Палфи, който бил един от най-големите колекционери на антики, картини и скулптури. Той изгражда красивото сводесто пространство, украсено с две статуи, които са изработени от бял мрамор. Благодарение на вродения си художествен вкус и усет към произведенията на изкуството, граф Палфи преобразява замъка и го превръща в „най-ценното бижу“ сред замъците в Словакия, като най-прочутият експонат на замъка е олтарът от италиански майстор от XIV век. След смъртта на граф Ян Палфи наследниците му, повлечени от препирни, разпродават на парче ценни произведения на изкуството, а по-късно през 1939 година продават замъка и земите му на собственика на едноименната фирма за обувки – Ян Батя. След конфискуването на замъка от чехословашкото правителство през 1945 година, в него се помещават седалищата на няколко държавни институции. Пет години по-късно избухва огромен пожар и замъкът е възстановен за сметка на държавата. 42 години след смъртта на Ян Франтишек Палфи се сбъдва предсмъртното му завещание замъкът, заобиколен от голяма градина с множество ценни дървета, да бъде достъпен за широка общественост.

Минка Генчева